

egentlig ikke er givet af Hensyn til Undervisningen ved Officersskolen; ved Officersskolen er der i og for sig ikke noget i Vejen for, at en General kunde være lige saa vel paa sin Plads som en Oberst og en Oberst lige saa vel paa sin Plads som en Oberstløjtnant. Jeg antager, at Bestemmelsen er givet af Hensyn til vedkommendes Stilling i Hæren, og ligesom denne Stilling forandrer sig ved Forfremmelse fra Oberstløjtnant til Oberst, vil det ogsaa være naturligt, at den Bestemmelse, som foreligger, om, at man skal gaa bort fra Skolen og over til Hæren, naar man forfremmes, netop af den angivne Grund lige saa vel vil passe i dette Tilfælde som i andre. Dernæst sagde det ærede Medlem, at selv bortset fra, hvorvidt det, der var stiftet, var lovligt eller ikke lovligt, maatte det i alt Fald indrømmes, at det ikke var let at lyde Loven. Det kan jeg nu aldeles ikke modtage som et Argument for Berettigelsen til ikke at adlyde Loven; enten det er let eller svært, saa forekommer det mig, at Loven maa adlydes, saa længe den bestaar. Naturligvis kan det volde Binaagtigheder og Vanstigeligheder for den, som skal varetage Lovens Overholdelse, men det giver dog ingen som helst Berettigelse til at gaa uden om eller imod Loven. Jeg ved nu heller ikke, om det hele havde været saa vansteligt at arrangere, naar man blot ikke havde ventet med alle sine Forberedelser til 10 Dage, før den afgørende Situation indtraadte. Ganste vist sagde det ærede Medlem, at dette Lovforslag var jo blevet forelagt en halv Snæs Dage efter Samlingens Begyndelse og altsaa vansteligt kunde være forelagt før. Jeg vil vende det om og sige: Det er lige saa afgjort, at Lovforslaget først blev forelagt en halv Snæs Dage, før det „kriminelle“ Djævelik indtraadte. Det vilde dog have været det naturlige Forhold, om man havde forelagt det f. Eks. i forrige Samling, saaledes at Rigsdagen i Tide kunde have haft Vejlighed til at drøfte Spørgsmaalet. Dernæst sagde det ærede Medlem, at en anden Ting, som vilde være betænkelig, hvis man her skulde lyde Loven, var den, at Hærlovens § 93 giver Administrationen frit Valg mellem alle Vaabenarter ved Besættelsen af Stillingen som Chef ved Officersskolen, og at denne Ret vilde være bleven indskrænket, hvis Loven var fulgt. Ogsaa dertil vil jeg svare, at selvfølgelig er dette Administrationens fri Valg begrænset af Lovens Ord, og hvis man har Valget mellem kun at raade over et ringere Udvalg af Officerer til at beklæde en Post, og at gaa imod Loven for at have sig det fri Valg, saa kan jeg heller ikke her se andet,

end at Valget er paa Forhaand afgjort, saa maa man holde sig til Loven og nøjes med de Kræfter, som den stiller til Raadighed. Naar det ærede Medlem sagde, at man før har set bort fra gældende Love, og at dette endogaa er stiftet ikke blot fra Ministeriets, men ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side, saa er der jo allerede der den Forstel, at man i saadanne Tilfælde har været enig derom. At de forstellige Faktorer i Statsmaskineriet blive enige om Sagen, stiller den naturligvis noget anderledes, og det forekommer mig i alt Fald ikke, at det Eksempel, som blev nævnt — de midlertidige Finansloves Betydning i vort politiske Liv — kunde paralleliseres med et Forhold som det her foreliggende. Naar det endelig er blevet sagt, at man ikke har stiftet noget under Stolen, men med frit Mod har erkendt, at Lovbruddet har fundet Sted, og naar det er tilføjet, at dette skulde stille Ministeriet i et heldigere Lys, saa vil jeg dertil svare, at den Sag kan jo ogsaa ses fra en anden Side. Det kan ogsaa udlægges saaledes, at man siger: Det er altsaa ikke nogen Misforstaaelse af Loven, saaledes at man uden ret at vide af det er kommen ind paa en Ordning, som staar i Modstrid med Loven, men det er med en fuldstændig klar Bevidsthed om, hvad Loven bød, at man har handlet stift imod den. Og det forekommer mig, at dette ikke taler til Gunst for den temmeligere Opfattelse af Ministeriets Handlemaade. Jeg kan altsaa ikke indse, at der er hverken de mange Tvivl med Hensyn til Lovens Bestemmelser eller de mange undskyldende Momenter for Ministeriet, som det ærede Medlem frembævede, og jeg maa derfor vedblivende anbefale Tinget at stemme for det Forslag til Beslutning, som her er forelagt. Naar det ærede Medlem mente at kunne finde Støtte for sin Opfattelse ved at henvise til, hvad der havde staaet i en Avis her i Byen, skal jeg dertil sige, at man jo ikke skal tro alt, hvad der staar i Aviserne, og særlig af denne Artikel, som jeg godt husker, fik jeg for mit Vedkommende det Indtryk, at den hvilede paa en fuldstændig Misforstaaelse af Hærlovens Bestemmelser.

Wagner: Over for den Fortolkning af § 124, som det ærede Medlem gjorde gældende, skal jeg dog tillade mig at gøre endnu et Par Bemærkninger. Jeg tror, at ingen, heller ikke den ærede Ordfører, kan benægte, at i Genhold til § 124, første Stykke, som omhandler alle de Befalingsmænd, der ansættes til stadig Tjeneste ved Undervisningsanstalterne, ikke alene de underordnede, men tillige Chefen for Undervisningsanstalten og